

Merhaba
"Anadolu'nun Gözü"

gazetesinin
okurlarına
armağandır.
Çarşamba
günleri
yayımlanır.

A

KADEMİK

Sayfalar

Cilt: 12 Sayı: 6
29 ŞUBAT 2012 ÇARŞAMBA

Hazırlayanlar: M. Ali UZ - Ali IŞIK
maliuz@merhabagazetesi.com.tr • aliisik42@gmail.com

30. Sanat Yılında Hüzeyme Yeşim Koçak

ÖZEL SAYISI -1-

Mehmet Ali UZ

HÜZEYME YEŞİM KOÇAK ÖZEL SAYISI ÜZERİNE...

A *akademik Sayfalar*'ımızın neşir hayatını atıldığı günden itibaren, bazen yaşayan-yaşamayan yüzlerce sanat, fikir, kültür adamı, araştırmacı yazar, akademisyen ve manevi mimarlarımızla bazen de özel konularla ilgili özel sayılar hazırladık. Bunlarla hem tarihe notlar düşmüş, hem de yaşayan değerlerimizi sağlıklarında önere etmiş olduk. Bu özel sayılar okuyucularımızın da beğenisine mazhar oldu.

Elinizdeki ve bundan sonraki bir sayı değerli yazarlarımızdan Hüzeyme Yeşim Koçak'la ilgili. Bugüne kadar şahıslara dair çıkan özel sayılarımız hep erkeklerle ilgili oldu. İlk defa bir özel sayımızı, bir bayan yazarımıza tahsis etmiş oluyoruz. Bun-

dan sonra da benzer çalışmalarımız devam edecektir.

Hüzeyme Yeşim Koçak Hanımefendi, eserlerini, akıcı bir üslûpla, ve zengin bir dille kaleme alıyor. Günümüzde bu özellik, son derece önem arz ediyor ve yeni neslin yetişmesinde önemli rol oynuyor.

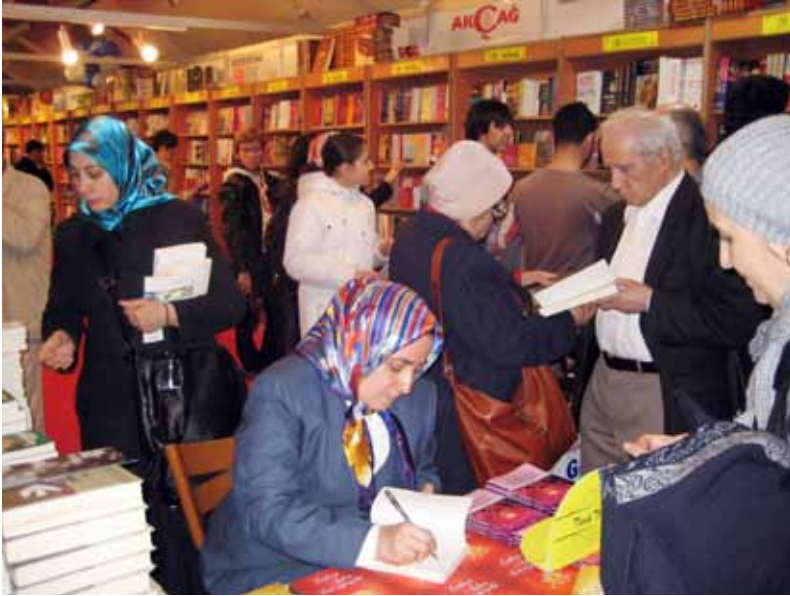
Aynı zamanda Sayın Koçak, velut ve Türkiye çapında bir yazar. Herkes onun bu hakkını teslim ediyor.

Biz her ne kadar, "Konya bir başkenttir" desek de Konya hâlâ bir taşradır. Eğer yazarımız İstanbul sanat çevrelerinin birisinin içerisinde olsa idi, bugün çok daha farklı bir yerde olacağı muhakkaktı. Bunu, dünya çapında yazar diye takdim ettikleri, eserleri pek çok yabancı dile çevrilen yazarlarla mukayese ettiğimizde kolayca fark etmek mümkündür.

Bu yıl yazarımızın aynı zamanda, otuzuncu sanat yılı... Biz bu özel sayıyı, bunu düşünmeden hazırlamıştık. Bu da güzel bir tevafuk oldu.

Lafı fazla uzatmak istemiyorum. Okuyucularımızı, yazarımızın yakınları ve dost çevresinin kaleme aldığı yazılarla baş başa bırakırken, Hüzeyme Yeşim Koçak Hanımefendi'yi ve eşi değerli dostumuz Faruk Koçak Beyefendi'yi tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyorum.

Sağlık ve mutluluk içerisinde daha nice yıllara ve eserlere diyorum.

Hüzeyme Yeşim Koçak, Akçağ imza gününde.

HÜZEYME YEŞİM KOÇAK

Ali IŞIK

Konyamızın gelmiş geçmiş en önemli hanım yazarlarından olan Hüzeyme Yeşim Koçak, babası Yüksek Maden Mühendisi İsa Ruhi Bolay'ın görevi vesilesiyle bulunduğu Kütahya-Tunçbilek'te 24 Nisan 1958 tarihinde dünyaya geldi. Birçok din âlimi ve bilim insanı yetiştirmiş köklü ve geniş bir aile olan "Bolaylar" a mensup olan Hüzeyme Yeşim, ilk ve ortaöğrenimini Kütahya'da yaptıktan sonra 1976 yılında İstanbul Kandilli Kız Lisesinden mezun oldu.

İlk yazısı henüz on üç yaşında iken *Diyanet* dergisinde yayımlandı (1971). Onun böylesine küçük bir yaşta edebiyat âleminin kapısını aralamasında, okumayı çok seven, çevresini de bu hususta teşvik eden babasının etkisi büyüktür.

Türk Edebiyatı dergisinin düzenlediği Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması'nda 1997, 2000, 2001 yıllarında ödül alan Koçak, 2002'de, Beyan Yayınları'nın açtığı İlk Romanlar Yarışması'nda *Sinderella'nın Pabucu* isimli romanıyla üçüncü oldu. Pakistan'da 2002'de Mesut Akhtar Shaikh tarafından Urduca yayımlanan *Türkiye'nin En Güzel Hikâyeleri* isimli antolojide, *Hayriye'nin Düğünü* yle, 2005'de İngilizce hazırlanan *Turkish Delight* isimli kısa hikâye antolojisinde de *Yoksulların Annesi* hikâyesiyle yer aldı. 2010 yılında İLESAM'ın Akçağ Yayınevi ile birlikte düzenlediği roman yarışmasında *Sarılmak* romanıyla birincilik ödülüne layık görüldü.

Hikâye ve denemeleri *Yedi İklim*, *Berceste*, *Edebiyat Otağı*, *Barem*, *Göz yaşsı*, *Bilgi Yolu*, *Sarmaşık*, *Ortanca*, *Edebdâğ*, *Müsvetde* gibi dergilerle; *40ikindi.com*, *edebistan.com*, *sanatalemi.net*, *edebiyatufku.com* gibi internet sitelerinde yayımlanan Hüzeyme Yeşim Koçak, hâlen *Merhaba* gazetesinin köşe yazarları arasındadır.

Eserleri:

Hikâyeler: *Saklı Değerler* (2003), *Muhabbet Buyursun Gelsin* (2005), *Bekleyen* (2006), *Havva Hanım'ın Gamzesi* (2007), *Edebiyatçıysam Ne Olayım* (2010).

Denemeler: *Bırakın Güzel Konuşsun* (2004), *Bana Gönülden Çalıp Söyle* (2006), *Ey Rub(um) Geldinse Masaya Vur* (2007), *Ötede* (2008), *Edibâne Süz(ül)üşler* (2008), *Şapkamın Altı* (2010).

Roman: *Çoban Aşkın Çocuğuydu* (2006), *Sarılmak* (2011).

Sağdan, Hüzeyme Yeşim Koçak'ın anneannesi Kamile Parlak, annesi Nebahat Bolay ve kucağında kız kardeşi Aysenur Yeşim, babası İ. Ruhi Bolay ve kucağındaki Hüzeyme Yeşim Koçak, dayısı Tahir Parlak.

HÜZEYME YEŞİM KOÇAK'IN HİKÂYELERİ

“*Muhabbet Buyursun Gelsin* (2005, Romantik Kitap) adlı ikinci hikâye kitabının adı bir hikâyenin değil, bütün hikâyelerin genel havasını ortaya koyuyor. Bunda mizahın sivri dili yerine fantezinin yumuşak havası kitaptaki muhabbet atmosferini besliyor. Elbette daha sıcak bir hava da kendini gösteriyor. Özellikle “Karımın Hikâyeleri”, “Ben O Değilim” ve “Papatya” adlı hikâyeler kitabın favorileri. “Bıçak” ve “Hüsni’nün Dili” gibi deneme yanı ağır basan hikâyelerin öykü türüne doğru kaydığı ve “Erkeklik Dersleri” ve “Söyleşi Keyfi” gibi fantezik olanlar da var.

Ben bu hassas olduğu kadar kararlı, hüznü olduğu kadar ironik bir üslup sahibi hanım yazarımı-

zın, son yıllardaki hanım yazarların çoğunda rastlanan karamsarlıktan uzak bir tavır içinde, kendine özgü bir dil geliştirdiğini düşünüyorum. O yüzden fantezi ve mizaha kayan anlatımının hikâye ve öykü türleri arasında gezinmesini ve kendi dünyasını ısrarla ortaya koyma çabasını da -sınırları zorlamak açısından- önemli buluyorum. Zorlanan sınırların her zaman bir tehlikeyi de beraberinde getirdiği biliniyor. Mesela “Sinderella’nın Pabucu” gibi “Hava Hanım’ın Saçı” türünden masal denemeleri de böyle. Tabii sınırlar zorlanmadan yeni bir şey ortaya çıkmaz, şahsiyet de kendini gösteremez...”

(*Sarmaşık Kültür*, Eylül 2005)

Hüzeyme Yeşim Koçak,
2010 İlesam - Akçay
Roman Yarışması Birincilik
Ödülü'nü Prof. Dr.
Süleyman Hayri Bolay'dan
alırken.

HÜZEYME YEŞİM KOÇAK VE ESERLERİ

Mehmet Nuri YARDIM

Deneme yazarı, hikâyeci ve romancı Hüzeyme Yeşim Koçak geçenlerde kendisiyle yapılan bir mini ankette “En çok sevdiğiniz ve etkilendiğiniz roman ve yazarı.” sorusuna “*Gün Olur Asra Bedel ve Cengiz Aytmatov*” cevabını veriyordu. “Unutmadığımız bir şiir ve şairi.” sorulduğunda da şöyle diyor: “*Kaldırımlar*, Necip Fazıl Kısakürek”. Sorular devam edip gidiyordu. Ve cevaplarının çoğu bizim ortak kanaatlerimizi, benzer hislerimizi ve hakiki tercihlerimizi temsil ediyordu.

Yazarımızın eserlerine bugüne kadar bir iki defa temas ettim, ama itiraf edeyim ki benim de içime sinen bir yazı yazamadım bugüne kadar. İstanbul telâşını yaşayanlar iyi bilir, kendinize yakınlarınıza zaman ayıramazsınız. Hele vakıf-dernek faaliyetlerinin ne kadar yorucu olduğunun, ancak işin içinde olanlar farkındadır. Hâlbuki yıllar önce nasıl da bol zaman bulabiliyor, kütüphanelere gidebiliyor, araştırmalar yapılabiliyordum.

Kütüphanemin nâdide köşesinde duran yazarımızın bütün eserlerini alıp masamın üstüne bıraktım. Anadolu'nun تنها bir köşesinde edebiyatı ciddiye alan, kıymetli eserler veren ve gönül dünyasını okuyucularıyla paylaşan bu zarif yazarımızın eserlerine toplu olarak bakmadan önce biyografisine göz atmak gerekiyor.

Yazarımız Tunçbilek-Kütahya doğumlu. Kütahya zaten sanat ku-

maşı yüksek bir şehir. Küçük yaşlarda başlayan çalışmalarını, mahalli gazetelerde köşe yazarlığıyla devam ettirdi. *Türk Edebiyatı* dergisinin düzenlediği Ömer Seyfeddin Hikâye Yarışması'nda 1997, 2000, 2001 yıllarında ödüller ödül aldı. Demek ki, benim de 2000 ve 2001 yıllarında jüri üyeliği yaptığım yarışmada Koçak, hikâyeleriyle öne çıkmış ve aralarında Ahmet Kabaklı gibi üstatların da bulunduğu jüriden ödüller kazanmıştı. Devam ediyoruz: 2002'de, Beyan Yayınları'nın açtığı “İlk Romanlar Yarışması'nda” “Sinderalla'nın Pabucu” isimli romanıyla üçüncü oldu. Pakistan'da 2002'de Mesut Akhtar Shaikh tarafından Urduca yayınlanan *Türkiye'nin En Güzel Hikâyeleri* isimli antolojide, “Hayriye'nin Düğünü”yle, 2005'de İngilizce hazırlanan *Turkish Delight* isimli kısa hikâye antolojisinde de “Yoksulların Annesi” hikâyesiyle yer aldı. *Yedi İklim*, *Edebistan.com*, *Sanatalemi.net*, *Berceste*, *Barem*, *Gözyaşı* gibi bazı gazete, dergi ve internet sitelerinde hikâye, deneme ve çeşitli yazıları yayımlandı. “Sarılmak” adlı romanıyla, 2011 İlesam- Akçağ Yayınları tarafından düzenlenen yarışmada birincilik ödülü aldı.

Tespit edebildiğim kadarıyla bugüne kadar onüç eseri okuyucuya ulaşmış edibemizin. Bu eserlerin isimleri, türleri ve neşrediliş tarihleri şöyle: *Saklı Değerler* (hikâyeler), 2003, Asude Yayınları; *Bırakın Güzel Konuşsun* (denemeler) 2004, NKM Yayınları; *Muhabbet Buyur-*

sun Gelsin (hikâyeler) 2005, Romantik Kitap; *Bana Gönülden Çalıp Söyle* (denemeler) 2006, Romantik Kitap; *Bekleyen* (hikâyeler) 2006, Akçağ; *Çoban Aşkın Çocuğuydu* (roman), 2006, Akçağ; *Ey ruh(um) geldinse masaya vur* (denemeler) Romantik Kitap, 2007; *Havva Hanım'ın Gamzesi* (hikâyeler) Romantik Kitap, 2007; *Ötede* (deneme, Romantik Kitap, 2008; *Edibâne Süzülüşler* (denemeler) 2008, Romantik

Kitap; *Edebiyatçıysam ne olayım* (hikâyeler), *Karatay Akademi Yayınları*, 2010; *Şapkamın Altı* (denemeler), *Romantik Kitap*; *Sarılmak* (roman), *Akçağ*, 2011

KALBE DOKUNAN SATIRLAR

Hüzeyme Yeşim Koçak'ın gerek denemeleri gerekse hikâyeleri kalbe adamaklı dokunuyor. O, denemelerinde derin bir hesaplaşma içindedir. Ama bu yüksek sesli bir hesaplaşmadan ziyade iç dünyada gerçekleşen kendi kendisiyle, öz nefsiyle tahakkuk et-

miş bir müsademedir. Hakikatleri ortaya çıkarmak için verilen mücadelenin zaman zaman günışığına çıktığını görüyoruz. Bu ezeli muharebenin sonuçlarından kendi nâmımıza biz de faydalanıyor, feyiz alıyoruz. Denemelerde edebiyat ve düşünce iç içe geçmiş durumda. Ruh labirentlerinde uzun bir seyahate çıkan Koçak, bizi de metafizik âlemin engin dünyasında dolaştırıyor. Zaman zaman hepimizin yaptı-

ğı zihin eksersizleri bu sayfalara bol miktarda serpiştirilmiş. Mâvera yolculuklarında düşünce ve iman, iki vazgeçilmez kanat. Dengeli tahliller, hesaplı muhakemeler, zarif tefekkür damlaları... Kavramlar etrafımızda çıkış yolunu şaşırmış bir arı gibi dönüp duruyor. Yazar kaybettiğimiz değerlerin, yitirdiğimiz kıymet hükümlerinin peşinde hâbire koşuyor. Amansız bir takibi, nefesimizi tutarak seyrediyoruz. Onları bulup, ortaya koyup, güzelliklerini hatırlatıp insanımızı intibaha getirmek istiyor, uyarıyor. Ama bunu yaparken hiçbir zaman zorlamacı bir tavır, müdahaleci bir tarzı yok. Meselâ *Ey Ruh (um) Geldinse Masaya Vur* isimli eserinin bir bölümünde (Korunma hakkı ya da Allah'a kaçmak) "Değerlerimiz korunmalıdır. Toprağımız, bayrağımız, coğrafyamız gibi... Ama ille de yüreğimiz." diyor. (s. 89) Yünus edalı bir ikazcı ile karşı karşıyayız, yürek diliyle konuşan. Sayfaları çevirdikçe hem bilginin engin hazzını tadıyorsunuz sık sık, hem de edebiyatın 'edeb' sınırları içinde kaniye gibi en güzel şekilde işlenebileceğinin ispatını görüyorsunuz.

Hüzeyme Yeşim Koçak'ın bugüne kadar muhtelif yerlerde yayımlanmış çok güzel hikâye ve denemeleri bulunuyor. Bunların sayısı her geçen gün artıyor. Peki kâfi miktarda okuyucuya ulaşabildi mi bu seçkin metinler, sanmıyorum. Üniversitemizde eserleri hakkında tezler yapıldı mı? Bu eksiklik varsa, edebiyat fakültelerindeki hocalarımıza buradan hatırlatmada bulunmak isterim. Türkoloji öğrencileri, Hüzeyme Yeşim Koçak'ın eserlerini incelemeli ve iyi tezler hazırlamalılardır.

Burada hiç olmazsa yazarımızın *Ey Ruh (um) Geldinse Masaya Vur* isimli eserinin son satırlarını size sunmak istiyorum. Edebiyatçımızı tanıyamamış, okuyamamış olanlara Koçak'ın eserlerini hararetle tavsiye ediyorum. Sanırım aldığım bir iki

Hüzeyme Yeşim Koçak, Yazarlar Birliği'nde panelde.

örnek onun iç dünyasının derinliğini, irfanının irtifasını, ufkunun zenginliğini ve zihin âleminin canlılığını yansıtmaya yeter de artar bile. Bu duygu ve fikir yüklü satırların yazarını ben 'okuyun' derim, katiyen pişman olmayacaksınız. Bu metinler sizi güzel iklimlere taşıyacak, bambaşka âlemlere doğru kanatlandıracaktır. Kütüphanenizde her eserine yer ayırmak isteyeceğiniz mümtaz bir kalem sahibiyile tanışmaktan mutluluk duyacaksınız. Bu isim yüreğinize her zaman âşına gelecektir inanın. Benden haber vermesi:

"Bazen bizi huzurla uyutan, büyümlü masallarımız, süratimiz... Sınıf atladığımız.. kelimelerle taçlandığımız, adlandırdığımız, dünyayı peşimize taktığımız veya tam göbeğine düşüp boğulduğumuz.. yazıldığımız çizildiğimiz fotoğraf verdiğimiz, görümlü yerleştirdiğimiz.. içeceklerimiz, semavî ziyafetlerimiz, yürek esanslarımız.. esaretimiz kaderimiz ve hürriyetimiz..

Melek bir kelime, şeytan da; meleğin insanın içindeki şeytan da.. bir ke..li..me..

Aslında tek 'mânâli' kelime.. yegâne hüküm süren yürüten Yektir ALLAH. Bütün kelimeler kaldırıldığında...

Defterler dürüldüğünde, sözler bittiğinde.. kalem üstünden geçtiğinde.. gönül gözü seçtiğinde...

'Allah' deyince..."

"IŞIK ONLARDAN GELİR"

Aşağıdaki satırları ise Hüzeyme Yeşim Koçak'ın *Ey Ruh(um) geldinse masaya vur* isimli eserinin 186'ncı sayfasındaki "Şâh(eser)" başlıklı yazısından aldım:

"Necip Fazıl adı, bende eserlerini okuduğumda ya da bir an aklıma düşürdüğümde bile; çok farklı bir hissiyat, güzellik duygusu ortaya çıkarır... Muhabbet, gittikçe hızını arttıran esintilerle yüreğimi doldu-

rur... Tıpkı diğer ulular, yüce insanlarda olduğu gibi.. Gönül neşelenir. Ve yarı inanmazlık, yarı sarhoşluk arasında gezinir durur. Bilinç kâh kapanır, kâh ziyasını genişletmiş açılır. Önüme yeni yollar serilir. Bir güzellik sağanağıdır yüreğime dökülür.

Işık onlardan gelir bilirim.. Güzelliğin 'cinsiyeti' olmaz; 'cinsi' olur derim.

Necip Fazıl, gönül çelen, nadide bir gökkuşağı gibi, hürmetli güzelliğini sergiler.. Dehasının kudreti... ruhunun azameti.. sanatının mehabeti.. mizacının çetrefelliği.. davasının haşmeti.. muhteşem bir terkib hâlinde yansır.

Meydanlarda hitabeti, kitleleri peşinden sürüklemesiyle de güçlüdür, doruklarda dolanır; takipçilerine, bizlere düşürdüğü 'estetik bağışlarla' da gönüllerde dolaşır..

Bir sonsuzluk türküsü gibi dillerde dolaşır.. Eserleriyle Fatihleşir, zamanı aşar, nesilleri dolaşır..

Her ne kadar hapsedilmeye (sınırlandırılmaya) çalışılsa da sızlanır, sınırları berhava edip; âlemleri dolaşır.."

Hüzeyme Yeşim Koçak'ın eserleri sizi belki de daha önce yaşamadığınız bir kutlu sefere çıkarıyor, belki de bir türlü tadamadığınız lezzetlerle buluşturuyor. Temelde bir edebiyat yolculuğu bu, ama fikir dünyamızdaki çelişkileri, ruh dünyamızdaki açmazları ve inanan insanların modern hayatta yaşadıkları sıkıntılarını da son derece çarpıcı bir şekilde gözler önüne seriyor yazar. Bir iç muhasebe yapıyor, bir sorgulamada bulunuyor. Ve bizi, okuyucularını, yani hepimizi, kısacası bütün toplumu düşünmeye sevk ediyor.

Ben bugüne kadar takip ettiğim değerli yazarımız Hüzeyme Yeşim Koçak'ı, yeniden ve tekrar tekrar okumanın derin iştiyakı ve ihtiyacı içindeyim.

Prof. Dr.
Nurullah ÇETİN

HÜZEYME YEŞİM KOÇAK'IN SARILMAK ROMANINI TAHLİL'DEN

Roman, bireysel ve evrensel yapıardan oluşan iki paralel unsur üzerine kurgulanmış. Yüzey yapıda beş kişilik bir ailenin, evin hanımının hastalığından kaynaklanan sıkıntılı, dramatik ve trajik hayatı, derin yapıda ise 1970'li yıllar Türkiye'sinin siyasi, kültürel ve toplumsal değişim sancılarının değişik toplumsal kesitlerin gündelik yaşantılarındaki ve bakış açılarındaki tezada dayalı olarak sergilenmesi vardır. Beş kişilik bir ailenin özel hayatı, bireysel hayatlar olarak sergilenirken; geri planda toplumsal bir yapı analizi de irdelenmektedir. O bakımdan bu romana hem psikolojik bir roman, hem de toplumsal değişim analizi olarak bakmak gerekmektedir.

Özellikle 1960'lı, 70'li yıllar, ülkemizde büyük bir aşağılık duygusu içinde bütün geleneksel değerlerden kurtulup modern görünme heveslerinin yoğunlaştığı bir dönemdir. Bu dönem aslında Türkiye'nin toplumsal değişim sürecinin en yoğunlaştığı bir süreçtir. Yazar romanıyla bir bakıma bu sürece ayna tutmaktadır.

Bu roman, hastalık olgusunun mihenk taşı olarak kullanıldığı psikolojik bir romandır. Hastalık olgusu merkeze alınarak yapılan psikolojik tahlillerden hareketle aslında bir hikmet romanı üretilmiştir.

Bu roman, Türk edebiyatında Peyami Safa'nın *Dokuzuncu Hariciye Koşuşu* romanından sonra en güçlü hastalık romanıdır.

Yazar özellikle yaşayan Türkçenin bütün ifade zenginliklerini, kıvrak kullanımını başarıyla ortaya koymuştur.

Hem Osmanlı Türkçesinin hem Cumhuriyet dönemi Türkçesinin ideal bir sentezini gerçekleştirmiştir. Ne ağır ağıdalı Osmanlı yazı diline meyletmekte ne de öztürkçecilik akımına kapılmaktadır. Yazar, meramını ifade etmede kendisine yararlı olacak zengin ve işlek bir Türkçeyi edebiyat dili katına çıkarabilmiştir. Bu bakımdan romanı Türkçemizin zarafetini, derinliğini ve zenginliğini sergileyen örnek bir edebiyat metni olarak gösterebiliriz.

Romanda dramatik üslup egemendir. Hüznün, acının, kederin etkili, vurgulu ve çarpıcı bir şekilde ifade edilmiş zenginliklerini bulmak mümkündür. Bir dramın değişik kişiler üzerindeki etkisinin tahlillere dayalı olarak çok boyutlu bir şekilde ve derinlikli bir ifadeye kavuşturulması, romanın üslup gücünü ortaya koyuyor. Yazar, hüznün dilini, üslubunu, ifade şeklini ustalıkla sergilemiştir.

Bunun yanında psikolojik tahlil ve düşünce üslubu da kendini belirgin şekilde hissettirmektedir. Yazar, hastalık olgusu karşısında sınıranan insanların iç dünyalarını, duygu ve düşüncelerini en ince ayrıntısına kadar tahlil etmektedir. Bu yönüyle eser, Türk edebiyatının önde gelen psikolojik tahlil romanları arasında yer almaktadır. Yazar, derinlikli psikolojik tahlillerle yetinmemekte,

buradan öte giderek düşünce de üretmektedir ve hayatın nasıl algılandığı ve algılanması gerektiği sorgulanmaktadır. Bu sorgulama sonunda İslamî dünya görüşü ete kemiğe büründürülerek hayat pratiği içinde verilmektedir.

Yazar, dış dünya tasvirini fotoğraf gerçekliğine bağlı olarak değil; ruh hâline göre öznel algılamalara bağlı olarak tasvir eder. Dış dünyanın somut gerçekliği değil, yazarın ona dair izlenimleri ön plana çıkar. Bu duruma şu örneği verebiliriz:

“Ağaçlara zehir zıkkım meyveler asılmıştı. Hava sülfüruk asit kokuyordu. Sevgiler kezzap gibiydi. Kaldırımlar “asılmış adamlar”ın, görünmez bir perdede oynatılan kelleleriyle doluydu. Kalp damarları, ağılı örümceklerle kapamıştı. Tabii, o kötü küskün kara bir kızdı.” (s.231)

YAZAR HANIM

Emine Biray ÖZÇİMİ

Yeni evlenmiştik. Eşim, “arkadaşlar bizi ziyarete gelecekler, hanımı yazarmış” diye bana ön bilgi vermişti. Konya’da otuziki sene önce kitap okumasını seven biri olarak böyle bir tanıtım beni gururlandırmıştı. Tanışma faslında ise düzgün ve boş konuşmamasından dolayı, *yazar böyle olur* düşüncesi vermişti.

O gündür bu gündür Hüzeyme, benim an dostum oldu. Bu nedenle yazarlığının gelişiminin her döneminde yanında olarak onu takip ettim.

Hüzeyme, sansasyon yapan, moda uyuş da bir kitap yazıveren biri değildi. Gerçek yazar olmanın bütün zorluklarını yaşadı. Eşi muhterem Faruk Bey’in destekleriyle, sabretti yılmadı.

Nihayet ilk müjdeli haberi, 1997’de Türk Edebiyatı Dergisi ve Vakfı’nın açtığı, Ömer Seyfeddin Hikâye Yarışması’nda “Hayriye’nin Dügünü’yle” aldı.

Artık birikimler, ekilen tohumlar çiçek açıyordu. Beş öykü kitabından

sonra, bir roman, bu arada deneme kitapları derken ben kitap adetlerini sayamaz oldum.

Hepsini okudum... Bazen ironiyle güldürüp düşündürüyor. Bazen ağlayıp örnek alıyorsun, bazen yazılarında *Hüzeyme bu işte* diyorsun, bazen de erinlere iniyor, onu bulmaya çalışıyorsun.

Son okuduğum **Sarılmak** ustalık devri eseri diye düşündüm. Genelde okuduğumuz kitaplarda ilgimizi çeken yazıları seçebiliriz. Fakat ödüllü romanında her cümle seni cezbediyor. Yazının da teknik yönünden keyif alırken, konunun derinliklerinde kendinizi bulabiliyorsunuz.

Onun kadar kuvvetli kalemim olsa, ne yapardım diye düşündüğümde herhalde Hüzeyme Koçak’ın romanını yazardım.

Hüzeyme Kardeşimin yazıları bereketli, ömrü sıhhatli, gönlü hep aşk-ı muhabbetle olsun.

Dostluğumuz bâkî kalsın.

HÜZEYME BOLAY KOÇAK

20.01.2012

Bir ilkokuldayız. Hoca, 5. Sınıfa girdi; konu Türkçe dersi idi. “Haydi annenizi anlatın bakalım, Çocuklar” dedi. Çocukların hepsi kompozisyonlarını bitirip, hocalarına verdiler. Hoca, bunları okudu, ama son bir tanesini okuyunca çehresi hemen değişti, gözlerini kırpıttı, yüzü âdeta “hayret, hayret” diyordu. Sonra yüzü tatlı bir gülümseme ile aydınlandı. Okuduğu bir ilkokul çocuğunun mütevâzi kompozisyonu idi; ama orada bir ışık gördü, acaba büyük bir yazar mı doğuyordu? Kâğıdı alıp, öğretmenler odasına koştu, öğretmenlerin hepsine birden okudu. Koçak’ın edebiyat sahasına adım atması böyle oldu.

Okuma alışkanlığı olan bir ailesi vardı. Bilhassa babası tarafından okumaya daima teşvik edilirdi. Zaten kendisi de okumayı çok seven, kıvrak zekâsıyla okuduğunu hemen kavrayıp, yorumunu yapan, sonra da hafızasına kaydeden bir kâbiliyete sahipti. İslâmî ve millî kültür içinde yetişiyordu. Aslında, okumak ve incelemek için âiledeki kitaplıkta yeteri kadar malzeme vardı. İslâmî inancı ve millî duyguları kuvvetli idi; kendisi yetiştikçe bu duyguları da güçleniyor ve daha da şurulanıyordu. Okudukları arasında Türklüğü, millî kültürümüzü, din ve insanımızı küçümseyip, aşağılayan yayınları okuduğu zaman çok üzüldü.

Akşam, Babası işten geldiği zaman, hemen yanına oturur, okuduğu şeyleri anlatır, şikâyetle bulunurdu. Babası, buna çok sevinir, onu teselli eder, çocuğun bu önemli konu üzerindeki hassa-

siyetini takdir ederdi.

Hüzeyme, hep bu berrak ve mübarek havayı teneffüs ederek büyüdü. Bu hava seneler sonra yazacağı değerli eserlerdeki ana fikir için bir kaynak teşkil edecekti.

Şimdiye kadar yayımlanan, hikâye, roman ve deneme türündeki eserlerin sayısı 13’e ulaştı ve bunların birçoğundan ve “Çoban Aşkın Çocuğuydu (Sinderella’nın Papucu” adlı ilk romanından ödül aldı.

Hüzeyme Yeşim Koçak, eserlerinde yaşayan Türkçeyi kullanmış ve buna bazı güçlü Osmanlıca kelimeleri de katarak, asla ağır bir Osmanlıca’ya kaçmadan, yeni denebilecek nefis ve zengin bir dil meydana getirmiştir, bir edebiyat dili. Zengin ve akıcı...

Burada da çok dikkatli davranarak, dilinde, gayri millî unsurlara ve üslûpta pürüz teşkil edecek kelimeler asla yer vermemiştir. Ayrıca, eserlerinde şiir gibi kafiyeli anlatımlar da yer alır; bunlar kafiyeli, veciz, mânâ dolu kelime ve cümleciklerdir. Bu dil, anlatım ve çeşni zenginliği, okuyucuyu hep dürter, uyarır, onun da alâkası artar, konuları okumaz âdeta içer. Hüzeyme Yeşim Öztükçecilik akımına asla katılmamış, Öztükçe’nin pepe ifade gücünden ve üslûp işkencesinden okuyucuyu daima korumuştur.

Hemen hemen bütün eserlerinde ana fikir ve dâva konusu, daha ziyade, millî kültür ve İslâm’dır. Meselâ ilk romanı olan “Çoban Aşkın Çocuğuydu” adlı eserinde İslâm’ın tasavvuf yönüne vurgu yapılmaktadır.

Ona göre, emperyalist kültüre karşı

koymamamız, şuurlu bir şekilde mücadele edememiz, dolayısıyla nesillerimizde meydana gelen yozlaşma, bozulma, hatta çürüme, bu iki temele dayanmakla önlenecektir.

Nitekim ustalığının zirvesine ulaştığı zaman yazdığı (İLESAM) ve Akçağ Yayınevi'nin düzenlediği roman türündeki yarışmada, Türkiye birincilik ödüllü alan (Sarılmak) isimli romanında bu konu ele alınmıştır.

“Sarılmak” romanı, beş kişilik bir ailenin dramatik hayatı ve bunların emperyalist kültür veya modernizmin bütün pisliklerine ve annenin 15-20 sene süren müzmin hastalıkları ve bunun aile üzerinde meydana getirdiği ana fikrin bir romandaki hayat çerçevesinde uygulanması demektir.

Aile; Baba, Büyükanne, Anne ve iki kızından oluşmaktadır. Baba millî ve dinî değerlerine bağlı, o değer ve kültürün hamuru ile yoğrulmuş, şuurlu, imanlı ve vatanperver bir köylü çocuğudur. Köyünden çıkıp, yüksek tahsil yapmış ve mühendis olarak bir kömür işletmesinde çalışmaktadır. Kültürlü, imanlı ve daha ziyade bu millî kültür ve imandan kaynaklanan büyük bir aile sorumluluğu duygusuna sahip bir gençtir.

Çocuklarını da kendi kültürleri içerisinde cisimleri ile birlikte ruhlarını da eğitmeye ve muhasarası altında buldukları emperyalist kültürün kötülüklerinden korumaya azmetmiştir. Ortam, uygun olmamasına rağmen sağlam ve temel dinî kültürlerini verir ve onları muhafazakâr bir hayat içinde şuurlandırır. Ailenin iç ve dış şartlara karşı çetin mücadelesi, milletçe bu konuda yapılması gereken direnmelere canlı bir örnek teşkil etmektedir.

Romanda ana fikir olan İslâm, batınî yönüyle beraber bir bütün olarak ele alınmış ve muhtelif bölümlerinde tatlı bir edebî dil ve taktikle gergef gibi işlenmiştir. Romanın ikinci derecedeki kahramanlarından olsun Mehmet Efendi, önemli mânâ erlerinden birisidir. Onun hikâyesi içinde tasavvuf düşüncesi ve

onu uygulaması, okuyucuyu sıkmadan anlatılmaktadır.

Hüzeyme Yeşim Koçak, inşallah, toplumumuzun bu temel problemleri üzerinde daha çok değerli eserler verecek ve hizmetler edecektir.

Başarılarının devamını ve Allah'ın lütuf ve kereminin hep üzerinde olmasını dilerim.

KANDİLLİ KIZ LİSESİ 1975-1976 ANDACINDAN

“90 HÜZEYME BOLAY

6 Fen sınıfına girdiğimiz zaman duvar tarafında arkadan ikinci sırada tatlı bir kız oturur. Bazı kimseler onun dış görünüşündeki çocuksu hâline bakınca onun 6. Sınıf talebesi olduğunu bile bilemezler. Ama onunla konuştuğunuz zaman o çocuksu görünüşün altında büyük bir konuşma kabiliyeti ve çok ince bir ruh olduğunu görürüz. Hüzeyme bazen dalgalı bir deniz kadar anlaşılmaz, bazen berrak bir su kadar saftır. Kırmızı rengi çok sevdiği için onu bazen Abdülhak Hamid'in Finten'ine benzeterek takılırız. En çok tatlıları, özellikle kabak tatlısını çok sever. En büyük arzusu edebiyat Fakültesinin Türkoloji bölümüne girmektir. Dileğimiz onun hayat boyunca mutlu olması ve arzu ettiği gibi iyi bir edebiyat öğretmeni olmasıdır.”

Prof. Dr. Süleyman
Hayri BOLAY

PARLAYAN EDEBİYAT YILDIZIMIZ HÜZEYME YEŞİM KOÇAK

Değerli hikâyeci, denemeci, fıkra/köşe yazarı ve romancı Hüzeyme Yeşim Koçak, son senelerde İstanbul ve Ankara'nın dışında kalan Anadolu'nun yetiştirdiği çok mühim edebî değerlerimizden biri ve belki de birincisidir. Kendisi önce hikâyeleriyle tanındı. Hikâye yarışmalarında ödüller aldı. Kendisini böylece edebiyat çevrelerinde tanıttı. Hikâyeleri, Türkiye'de yeterince yankı bulmadan yurt dışında tanınmaya başladı. Pakistanlı bir edîb, hazırladığı hikâye antolojisine Türkiye'den H.Yeşim Koçak'ın bazı hikâyelerini alarak, İngilizce ve Urduca'ya çevirdi ve yayımladı. Sonra hikâye kitapları arka arkaya gelmeye başladı. Derken denemelerini kitaplaştırdı. Tabii edîbimiz, bunlarla iktifa edecek bir yazar değildi. Roman yazdı. Geçen sene İlesam ile Akçağ yayınevini müştereken açtığı Türkiye çapındaki roman yarışmasında birincilik ödülüne lâyık görüldü.

Koçak'ın hikâyeleri, bilinen ve kanıksanan konuları işleyen hikâyelerden değildir. Ele aldığı konuyu hikâye formatı içinde kendine has akıcı üslubu ile işleyen, muhtevalı, tefekkür yüklü, muhtelif mesajların ustalıkla yerleştirildiği ve halkımızdan herkesin okuyup zevk alabileceği hikâyelerdendir. Daha doğrusu bir takım ideolojilere bulaşmadan halk ile ve her çeşit insanla buluşabilen, anlaşabilen hikâyelerdir.

Denemeleri ise yeni bir deneme türü sayılabilir. Bizde en iyi deneme

yazarı olarak ord. prof. Suut Kemal Yetkin kabul edilir. Bence Hüzeyme Yeşim Koçak tatlı üslubu, seçme kelime ve kavramlarıyla eski denilen kavramlar ve kelimeleri mezc edebilen câzip ifadeleriyle farklılık yaratmaktadır.

Romanına gelince: **"Sar/ıl/mak"** isimli romanıyla yazarımız Türkiye'de hem bir örnek teşkil etti, hem de bir çığır açtı. Peyami Safa'nın "Dokuzuncu Hariciye Koğuşu"ndaki psikolojik tahlilleri Koçak çoktan aşmış görünüyor. Orada bir hastanın koğuştaki ruhsal halleri ifade edilirken bu romanda bir ailenin, aile fertlerinin ve Türkiye'nin batılılaşma ve modernleşme macerasının toplumumuzda, ailelerimizde ve küçük büyük insanlarımızda açtığı rahneleri ortaya koymaktadır. Ama diğer romandan olduğundan farklı olarak bu buhrandan ailenin ve fertlerin nasıl kurtulduğunu, daha doğrusu nasıl kurtulması gerektiğinin yollarını, yani çözüm yollarını da göstermektedir. Hayata, tabiata, imana ve Allah'a niçin ve nasıl sarılarak buhranlardan, bunalımlardan kurtulabileceğini, hayali değil, yaşanmış örnekleriyle göstermiştir. Bu bakımdan yazar Koçak her türlü tebriğe ve takdire daha çok lâyıktır. Onun bu romanı klasikler arasına girecek değerde olup ders kitaplarında da rahatça yer alabilmelidir. Cenab-ı Hak, kendisini korusun ve yeni ilhamlar bahşetsin, girdiği bu yolda daha çok klasik hale gelmesine yardımcı olsun. Böylece insanımızın, milletimizin ve insanlığın meselelerini dünya çapında tanıtma fırsatı kazanmış olacaktır.

YAZAR EŞİM

Faruk KOÇAK

EŞi olmakla iftihar ettiğim Hüzeyme Hanım 35 senedir hayat arkadaşım. Bugüne kadar huzurlu ve mutlu bir aile ortamını paylaŐtık. Onun fedakârlığı, samimiyeti, güler yüzü evimizi dış hayatin sıkıntılarından, koŐturmasından, saldırılarından sığınılacak, nefes alınabilecek sıcak bir yuva, her gün özlenen bir mekân haline getirdi.

Yazarlık ile ev hanımlığını dengeli bir şekilde yürütme maharetini göstermesi hayatımızı daha da zenginleŐtirdi. Aslında ayrı mesleklerde olmamıza rağmen temel anlayıŐ birbiriyle benzeŐiyor. Edebiyatçı ve mimar, yazar ve çizer. Belki de yılları anlayıŐla saygı ve sevgiyle, huzurla geride bırakmamızın önemli bir sebebi de bu olsa gerek.

Hüzeyme Hanım'la ilgili söylenebilecek pek çok özelliklerin özeti, herhalde şöyle olmalıdır diye düşünüyorum.

İlk olarak 1970'li yılların başında Türkiye Diyanet Dergisi'nde çocuklar ile ilgili bir yazısı yayınlandı. Daha sonra 1976 yılında Kalem Dergisi'nde yazıları yer aldı. İlk gazete köşe yazarlığına 1978 yılında Türkiye'de Yarın Gazetesi'nde başladı. Hamle ve Konya Postası'nda yazdı. Bir müddet yazı hayatına ara verdikten sonra 1997'de geri döndü.

Okumayı çok sever. Okumadığı zamanlar kesinlikle huzursuz olur ve eksiklik hisseder.

Millî ve manevî değerlerin korunması ve yaŐatılması konusunda titizdir. Tahribata karşı acımasız ve tavizsizdir.

Bu değerleri herkesin muhafaza et-

mesi ve kollaması gerektiğine inanır. Herkesin kendi ölçüsünde bir şeyler yapması gerektiğine inanır.

Kalemimi kullanarak mücadele etmeyi ve hizmet etmeyi kendisine bir vazife olarak kabul etmiŐtir.

Yapılması gereken hemen yapılmalıdır. Bekletilmemelidir. Kararsızlığı sevmez.

Mütevazıdır. Bazen mütevazılığın ölçüsü kaçabilir ana herhalükârda samimidir.

Halinden Őikâyet etmez. Olayları olduğu gibi kabul etmeye çalıŐır.

İnsanların ayıplarını yüzlerine vurmaz. Hata ve kusur aramaz.

Randevularına sadıktır. ArkadaŐ ve çevresine karşı hep cefakâr ve fedakâr olmuştur.

İyi ve kötü günde samimi bir dosttur. İyi bir dinleyicidir. Aynı zamanda 8-10 kitabı birden okur. Her odada okuduğu birkaç kitap, içinde bir kalem ve kitabın ilk sayfalarında önemli bölümlerinin olduğu notlar yazılıdır.

Yazdığı hikâyeleri bazen o kadar içselleŐtirir ki hikâye kahramanları veya olaylarıyla âdeta bir bütün olur. Mesele bu atmosferde yolda karŐılaŐsanız sizi görmeyebilir.

Karamsar ve Őiddet içeren yazılardan uzak durmayı yeğler. NeŐeli ve ironik yazdığında bunu davranıŐ ve yaŐayıŐından hissedersiniz.

Hayatın güzel yönlerini çerçevenin içine almayı ve yazmayı kendisine güzergâh tayin etmiŐtir.

Nice güzelliklere hizmet etmek temennisisiyle.

BİR EDEBİYAT TİMSALİ: HÜZEYME YEŞİM KOÇAK

Yıllar önce Hüzeyme Hanım'la ilgili bir yazı yazdığımında onun tarzını anlatırken: **Edibâne Süz(ül)üşler'in ve Ey Ruh(um) Geldinse Masaya Vur...** diye ruhuna alaycı ve bir o kadar da hükmedebilecek kadar güçlü bir karakterin, parantezler arasına sıkıştırdığı imalar, gizemler, azıcık hiciv ve biraz da sitemlerin vurgularından, en önemlisi de bunların okuyucu üzerindeki etkilerinden hayranlıkla bahsetmiştim.

Çünkü bu, hakikaten bir meziyet, maharet ve üslubunu adabıyla konuşurma sanatıydı ve Hüzeyme Hanım da bu sanata hâkim, muhteşem bir sanatkârdı.

Dolayısıyla edebiyatı hangi lügatten yazarsanız yazın, bizzat yaşamadığınız ve hissetmediğiniz sürece, edebî bir yazı yazabilmeniz ve okuyucu üzerinde bu manada bir intiba bırakabilmeniz kesinlikle mümkün değildir.

Keza Hüzeyme Yeşim Koçak, yazılarında yaşanmışlıkların, edebiyatın olmazsa olmazı hayallerin, inanmışlığın ve köklü, âlimler çıkarmış bir aileden gelmenin esintisini, onun satırlarını okurken daima yüzünüzde hissedebilirsiniz.

Kimi zaman yalnızlığını hissettirir sanki Hüzeyme Hanım, kimi zaman içinde kalmış uhdelerini, kimi zaman da aşkın sevgiliye taşkın sevgisini dile getirir; üslubunca dillendirir, yol gösterir, örneklendirir ve bundan maada ibretlendirir adeta, bir tılsım ve yine parantezler eşliğinde.

Hem Konya'mız hem de ülkemiz için muazzam bir kazanım olan Hüzeyme Yeşim Koçak, aslında kadr ü kıymeti bilinmesi gereken, edebî birikimlerinden istifade edilmesi gereken güzide yazarlarımızdan ve kendi üslubuyla tabir etmemiz gerekirse, edibelerimizden birisidir.

Mütevazı kişiliği, derin birikimleri ve topluma mal ettiği sayısız eserleriyle, geriden geriye hayranlıkla takip ettiğim, zaman zaman etkilediğim ve kendisini bir büyüğüm ve bir üstadım olarak nitelendirebileceğim, gururla nicelendirebileceğim Hüzeyme Hanım'ın, bana göre kitapları ve nadide eserlerinin de, okullarda ve

gayri eğitim merkezlerinde örnek eserler olarak okutulması ve müfredata konması gereken şaheserlerdir, diye düşünmekteyim.

Öyle ki, toplum içerisindeki gözlemleri, tespitleri ve kanaatleriyle şekil verir edebiyatla yogurduğu hamuruna Sayın Koçak, tecrübesiyle pişirir, biraz muzip biraz da keyifle renklendirir eserini ve nihayetinde de meraklısının hizmetine sunar, muazzam bir maharet ve sanatkârlıklıla...

Bunu da ancak mahiri, erbabı ve edebiyatın timsali başarabilirdi, dilden gönle, gözden gönle ve nihayetinde de gönülden gönle bir akarsu misali...

Yüreğine ve inancına hitap eden yüce gönüllü yazarlardan da zaman zaman etkilenmesi ve esinlenmesinin de daima yazıları üzerinde, olumlu tesirleri olmuş ve bu manadan içeri, okuyucu nazarında da bir güzergâh belirlemesi, pek tabi ki haklı bir teşvike sebep olmuştur.

Kendisine olan hayranlığım, çıkardığı her kitabında bir kat daha artmakta ve benim için kendisiyle alakalı gurur duymama vesile olmaktadır.

Takdir elbette ki okuyucunundur; fakat bilirim ki, Hüzeyme Yeşim Koçak gibi, müstesna yazarlarımız Konya'mız için bir duygu hazinesi, bir onur vesilesidir.

Kitaplarına ve muhtevalarına şöyle bir nazar ettiğimiz Sayın Koçak: **"Allah güzeldir ve güzeli sever...** buyurdu efendimiz. O halde **güzeller** ebediyen konuşmalı, **çirkin** susturulmalıydı. hiç değilse mevcut çarpıklıklar gösterilerek uyarılmalı, güzele geçit verilmeliydi." dedi (Edibâne Süz(ül)üşler, s. 103) ve *Brakın Güzel Konuşsun, Saklı Değerler, Bekleyen, Çoban Aşkın Çocuğuydu* gibi kitaplarıyla da edebiyatını konuştu.

Bana Gönülden Çalıp Söyle ve Muhabbet Buyursun Gelsin gibi eserleriyle de, Hz. Mevlâna'nın: "Miski tene değil, gönle sür..." deminde, gönül dostlarının üslubu olan edebiyata, feyiz ve şevk katan Hüzeyme Yeşim Koçak'a takdirle mukabele ediyor, kendisini gönülden tebrik ediyorum.

HÜZEYME YEŞİM KOÇAK'IN KİTAPLARI

SAKLI DEĞERLER: Yazarlığımın -artık bastırılmaz hale gelip- ortaya atılışydı. Ne surette olursa olsun, “kitaplaşma”, müşahhaslaşma. Varlığını da delillendirme, “içinizdeki yazarın” kafa tutuşu, “iz’lenme”. “Hayriye’nin Düğünü”, “Yürekteki Kuş”, “Saklı Değerler” gibi ödüllü üç öykünün yer aldığı bir ilk kitap.

“BIRAKIN GÜZEL KONUŞSUN” denildi, ilk deneme kitabıyla. Yazarın hiçbir zaman yeterince güzel, veciz, mükemmel konuşamayacağını bilerek, ama çabayla.

Çünkü Güzellere dayanmak güvenmek gerekti. Küçüksen de büyütürlerdi. Safi “diken” olsaydın dahi, gül veren ele gül kokusu sinerdi...

Hz Mevlana, “Miski tene sürme, gönle sür” diyordu. Bu kokunun peşine düşerek, **“BANA GÖNÜLDEN ÇALIP SÖYLE”** diye niyaz ettik inançla, Hakk’la.

Mesnevi’de; Cenab_ı Hakk’ın dilinden, Eyüp Peygamber için, “Bedene düşen kurtları, bir baba gibi sevmeye duygusu verdim. Bir baba gibi onları sever, onlara zarar vermezdi” deniliyor. Fakat “Hz Eyyup’un yarısında kaynaşan kurtlara da.. evladın babasını sevmesi gibi, ona karşı bir sevgi verdim; onu babaları gibi severlerdi...” diye buyurduğu ifade ediliyordu. (Cevahir-i Mesneviyye, cilt 2, sh.675)

Kurtlara kuşların payına bile düşen bu sevgi özü, eşsiz cevher neydi? İşte bütün bir ömrü verecek, harcayacak bir istikamet! O halde...

“MUHABBET BUYURSUN GELSİNDİ”.

Bizim köklü meselelerimizden biri de “aşksızlıktı”. Kalp aslı işlevini kay-

bediyor; ortaya robotumsu insanımsı sevgisiz âdeta düşük varlıklar çıkıyordu. “Aşk Davası” anlatılmalı öze ve aşka tutunan, yürüyüş/yol hikâyeleri, romanları yazılmıyordu.

Batılı kisvesine bürünmüş adsız, “manasız” Sinderella, Melissa’lar ne kadar çoktu. Sinderella’lar “Sinem’leşmeli; Melissa’lar Meryemleşmeliydi oysa. Batılı kisvesine bürünmüş Sinderella, Hakikatın hiçlik libasını giyince “Sinem’leşir”. İsmiyle birlikte gerçekleri temyiz ve tefrik eder. Bilge kâmil “Çoban”, kılavuzluğuyla başrolüdür.

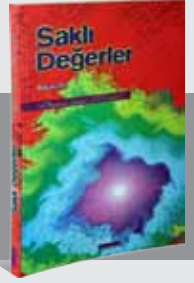
İlk romanım SİNDERELLA’NIN PABUCU **“ÇOBAN AŞKIN ÇOCUĞUYDU”** ile.. “Hz. İnsana” ve “Hz. Aşka” saygıyla; yükselme vasıtası olan bütün gül deren “Çobanlara”, “Hakikat Bilgisine” selâm duruldu.

Biz bir “Bekleyen”dik. Hayatımız “beklemeyle, beklemede” geçiyordu.

Ahmet Hamdi Tanpınar, bir yabancının tespitini bize şöyle aktarıyordu: “Siz fert olarak, cemiyet olarak sayısız meziyetleri bulunan bir milletsiniz. Yalnız acayip bir huyunuz var. Daima bir şey bekliyormuş gibi yaşıyorsunuz. Bir şey ki size her şeyi toptan düzeltmek değiştirmek imkânını verecek ve o olana kadar siz biraz da hayatın dışında yaşıyorsunuz. İşte tek anlamadığım tarafınız budur. Hayat yaşanmak içindir, beklemek için değil..”

Asıl yaşamak; “İnsan gibi yaşamak, kendindeki ve cemiyetteki **“SAKLI DEĞERLER’İ”** meydana çıkararak; şuurla, ülküyle, imanla “diri” yaşamaktı. İçindeki kahramanla, içindeki mükemmel yolla, adam gibi yaşamak.

Beklemedim. **“BEKLEYEN”** öyküleri çıka geldi.

Çağımızda, ruhumuzun varlığı süpheliydi. Artık ruhların da sentetiği, medeniyet Avrupa görmüşü, ehlişi yabanisi, hanım evladı, taciri, ballısı nalıslısı andavallısı vardı. Tabii envai çeşit “çağırıcıları” da...

Kimileri medyum masalarında karanlık davetiyelerle; kimileri de fıkirsiz eylemlerle, kupkuru yakarışlar, başıboş hedefler fiillerle; çağırıyor da çağırıyor çağırıyor çağırıyor.

Hal böyleyken biz de telâşa düştük, “**EY RUH(UM) GELDİNSE MASAYA VUR!**” dedik. O gelmedi lakin biz kayıp ruhun peşine düştük.

Âdem’in yarısı Havva ise, Havva’nın yarısı da Âdem’di. Yasak elmadaki sevap ve günah müşterektir. Şu dünyada Havvalar da vardı. Ki acıyla tatlıyla göz eder, yeryüzüne gökyüzüne karşı gülerdi.

Dördüncü öykü kitabım “**HAVVA HANIM’IN GAMZESİ**” bir gülüş; aşka bağlı, yüzde gamzeler açtıran; masumiyetin, saflığın gülüşü. Aynı zamanda, Aşk ve “ötesine” bakan, arınmaya çalışan bir gayret. Yeryüzüne düşmemizin; hayatımızın ana hikâyesi.

Her “dünya gamı” bazen bir çukur olup içine düşürse de, nihayetinde yüreğimize gamzeler kondurur. Çünkü varlığın, hayatın gamzeleri olduğu gibi; Tanrı’nın gamzeleri, bizi çepeçevre saran lütfü inayeti de vardır.

Adım adım öteye doğru gideriz. Ötenin sesine kulak vermeyiz. Hâlbuki içimizde bir “Öte” vardır. Ötenin gözü, kulağı, ulağı olanlar haber verir. Kimimiz öte(dedir). Görünüşün, biçimin, fiziğin, hayal ve düşüncemizin,

ufkumuzun “ötesinde”, bireyin de. Öte gerçeğine, öteden bir bakış... “**ÖTEDE**”...

Hayat boyu bir süzme, seçme işi yapıyoruz. Süzme; bir anlamda seçme, görüntüleme demek.

EDİBÂNE SÜZ(ÜL)ÜŞLER; yazarın hem hayattan, edebiyattan süzdüklerini anlatıyor; hem de bu mânâda kitaplar ve edebiyat dünyasındaki süzülüşünü aksettiriyor.

“**EDEBİYATÇIysam ne OLAYIM**” isimli beşinci öykü kitabımda; ironi, çarpıcılık ve “Edebiyat kokusu hiçbir şeye benzemez” diyen bir yazarın muhabbet tüten cümlelerini bulacaksınız.

Şapka bir başlıktır ve altından ne çıkacağı meçhuldür. Dünya devasa bir şapkayken ve hayat yüzünü şapkayla örtmüşken; altındakileri görmek yürek ister. İçinden tavşan mı, bukalemun mu, koyun sürüleri ya da kırmızı şapkalı kız mı fırlayacaktır. Şapkalar, ardi ardına dizilmiş, resmigeçit mi yapacaktır? Bütün resmigeçit mi yapacaktır? Bütün resmigeçit mi yapacaktır? Başlar gitse de, şapkalar mı kalacaktır?

ŞAPKAMIN ALTI, bir yazar şapkasına dönüşür sonunda. Şapkasını çıkartan Muharrire, yürek ve zihin emeğini paylaşır; kitabıyla okuru selâmlarken “kelimeler meydanında”. Edebiyatın sihirli ve cazibeli şapkasıyla zevkli bir yolculuğa çıkarsınız, akıp giden cümleler sayfalar boyunca.

SARILMAK: Gerçekçiliğiyle, öne çıkışı, sonuçları ve bitimsizliği, sürüp gitmesiyle hayatımın romanı.

